

Φίλοι Συνέλληνες,

Το επάρατο και επαίσχυντο **Μνημόνιο**, για τους Έλληνες ιδιαίτερα, κατά την γνώμη μου έχει να κάνει με το υπέρογκο χρέος, το δημοσιονομικό έλλειμμα που τροφοδοτεί το χρέος, και το άτεγκτο Ευρώ, το κοινό νόμισμα της Ευρωζώνης όπου η Ελλάδα βιάστηκε κάπως να εισέλθει, απροετοίμαστη κατά τα φαινόμενα οικονομικά και πολιτικά.

Εάν η Γερμανία, η οποία ωφελείται από το Ευρώ, δεν αποφασίσει σοβαρά να κάνει για τους Εταίρους του Ευρωπαϊκού Νότου ό,τι η Δυτική Γερμανία έκανε για την Ανατολική Γερμανία, για την επανένωση της Γερμανίας μετά την πτώση του τείχους του Βερολίνου, τότε η "Ενωμένη Ευρώπη" θα αποδειχθεί μία χίμαιρα, και το Ευρώ ένα διχαστικό (όχι ενωτικό) όργανο των λαών της Ευρώπης, όπως επισημαίνει και το επίκαιρο ποίημα "Ευρώ" (κάπως κωμικοτραγικά).

Ανήκω στη μικρή χορεία των Ελλήνων διανοουμένων της Διασποράς, που πιστεύουν (και προσωπικά έχω γράψει και δημοσιεύσει στο βιβλίο μου Themata Politica: Hellenic and Euro-Atlantic), ότι η "Ελλάς **δεν** ανήκει εις την Ευρώπη," αλλά αντίθετα η Ευρώπη ανήκει στην Ελλάδα, ενώ η Ελλάδα ανήκει στους απανταχού Έλληνες και στην Οικουμένη.

Το σοβαρό πολιτικό πρόβλημα τώρα είναι ότι η Πατρίδα βρίσκεται δεμένη με τα δεσμά του

επαχθούς Μνημονίου, και θα είναι επώδυνο είτε προσπαθήσει να κάνει τώρα πίσω, είτε παραμείνει στο τέλμα που την οδήγησαν οι ταγοί της.

Είθε, οι Θεοί της Ελλάδος να φωτίσουν τους Έλληνες να δώσουν δημοκρατική λύση στο πρόβλημα στις κάλπες!

Φιλικά,

Χρήστος Κ. Εωαγγελίου

Καθηγητής Φιλοσοφίας

Επίτιμος Πρόεδρος ΔΕΕΦ

(Διεθνούς Εταιρείας Ελληνικής Φιλοσοφίας)

Ευρώ

Καλώς ήρθε το Ευρώ,

στρουμπουλό και παχουλό,

σωστική μια μηχανή

στην Ευρώπη να φανεί!

Σαν δεσμός θα τους ενώσει,

Ευρωπαίους θενά σώσει,

από διχασμούς και φόνους,

παλαιούς μεγάλους πόνους.

Νότου τους μελαχρινούς

με Βορρά πολύ ξανθούς

θα συνδέσει, σαν καλός

από μηχανής θεός!

Γερμανούς εργατικούς,

Ισπανούς περίεργους,

Έλληνες καλοφαγάδες,

Ιταλούς με τις καντάδες,

Γάλους κι άλλους Πορτογάλους,

τους μικρούς και πιο μεγάλους,

σε συμπόσιο καλό

θα καλέσει το Ευρώ!

Άλλοι πιο πολύ δουλεύουν,

κι άλλοι πάλι χουζουρεύουν,

μα θα ζουν όλοι καλά,

σαν παιδιά του Σατανά!

Ευρωπαίων η ενότης,

σαν μεγάλη αδελφότης,

με σταυρό Χριστού χρισμένη,

κι όλοι καλοβολεμένοι.

Προτεστάντες βορεινοί,

νότιοι Καθολικοί,

τις αγκάλες τους θ' ανοίξουν,

Ορθοδόξους για να σφίξουν,

(καθώς καβουράκι φίδι!)

Κι έπεσαν μες το γρασίδι,

σαν αρνάκια πεινασμένα,

δίχως μάνα τα καημένα!

Και στις Ένωσης καζάνι,

ένα γίνανε χαρμάνι,

ιδρωτας της εργασίας

και κρασί ασυδοσίας!

Μα δεμένοι με Ευρώ,

Ευρωπαίοι στον καιρό,

αν ποτέ θα το θελήσουν,

Δύναμη θα γονατίσουν.

Του Ατλαντικού την άλλη,

τη φαγάνα τη μεγάλη,

που και τα παιδιά της τρώει,

(σα να ήταν άλλο σόι!)

Πόλεμος, τρομοκρατία,

πείνα, δίψα, δυστυχία,

την Ευρώπη δεν αγγίζουν,

(άλλους μόνο φοβερίζουν).

Όμως, ήρθε μία κρίση,

γεννημένη από φύση

ανθρωπίνη κι απληστία,

μια παγκόσμια ληστεία!

Θα μας δείξει το Ευρώ,

όνειρο τ' απατηλό,

όχι ένωσης δεσμό,

μα σταυρό και διχασμό!

Το τραβάνε το σκοινί,

(από δω και από κει),

Ένωση πάει να σπάσει,

το παζάρι θα χαλάσει.

Κέντρου δίδιμες δυνάμεις

τους αφήνουν στις αλάνες,

περιφέρειας μικρούς,

συνεταίρους νευρικούς!

Είναι δύσκολο μαθές,

όσο κι αν πολύ το θες,

τα ενάντια να ενώσεις

τέως τους εχθρούς να σώσεις.

Ο καθένας όπως θέλει,

σαν τη μέλισσα το μέλι,

το φαγάκι του θα τρώει

και θα παίζει κομπολόι.

Βόρειοι στην εργασία

θα ζητούν την ευτυχία,

και του Νότου τα παιδιά

σε παιχνίδια και πιοτά!

Και ποτέ κανείς δεν ξέρει

θεία μοίρα τι θα φέρει,

καθώς ο τροχός γυρίζει

και τις κεφαλές ζαλίζει.

Η Ρωσία καρτερεί

την Ευρώπη να δεχτεί,

αν τυχόν το ΝΑΤΟ σπάσει,

και τον μπούσουλά του χάσει.

Σε μια χώρα μακρινή,

κει στην Άπω Ανατολή,

τρομοκράτες κυνηγώντας

και τα πλούτη σπαταλώντας.

Τ' έχεις Γιάννη, τ' είχα πάντα,

ούτε μια δραχμή στη μπάντα,

για ψωμάκι το ξερό,

όταν χάσω το Ευρώ!

Αχ, Ελλάδα, τι σου μέλει,

το συνήθισες το μέλι,

στης Ευρώπης το αμπέλι,

χόρευες το τσιφτετέλι!

Τώρα, να, μπουζούκι τέλος,

και του έρωτα το βέλος

την καρδιά δεν θα πυρώνει,

όταν πείνα θα πλακώνει!

Πειρασμός της ασωτίας,

πρόδρομος της απωλείας.

Το αντίβαρό τους όμως,

Αρετής ανάντης δρόμος!

Χ. Κ. Ε.